

Min Præst.

Juleinteriør af G. M. Aagaard.

Den gamle Præst sidder alene inde paa sit Værelse. Det ligger til Højtid.

Til Julehøjtiden og — naar den er over — til en anden stor og velsignet Fæst, til Guldbryllup.

Det ligger, efter Naturens Orden, ogsaa mod den største af alle Højtider, for — det er sent paa Aften. Han er jo to og otti Aar.

Og derfor sidder han alene en lille Stund i Aften. Han ønsker og trænger til at samle sit Sind paa alt dette højtidsfulde store og salige, som forefaar.

Da kommer der en Sky for Solen.

Ikke at det just var noget nyt og ukendt. Heller ikke var det saa svært en Sky.

Det var kommet saa ofte før i hans, som i andre Kristnes, Liv dette Spørgsmaal, men ikke deskomindre — da det kom, som det med Lyngsel og Angst over Sjælen.

Hvad er Resultatet af mit Livs Arbejde? Jeg har talt og strevet, jeg har vandret hid og did — som jeg har troet: i min Frelsers Tjeneste — men Fruigten? Var mit Livsraabrigt eller var det bare Blæse?

Den gamle Mand bajer sit graa Hoved og folder sine Hænder.

„Herre Jesus — alt maa blive af Naade. Jeg ved det — jeg ved, at selv om jeg har faaet udrettet noget, lidt eller stort, for dig i Verden, det at frelles maa ske af din Naade. Men — om du vil unde mig det! — lad mig dog faa se, Herre, at jeg har været dig til nogen Nytte, og Glæde herne!

2.

Solen er gaaet ned, og i et af Værelserne i Amtssygehuset i Frederiksstad er Lamperne tændt allerede.

Der ligger mange Patienter i dette Værelse, men selv de daarligste iblandt dem ser bortover til den Hjørnenseng, hvor Doktoren og Stenonen og Søster Ingeborg netop har faaet anbragt en ung Matros.

Det var en Ublænding, en Danst, saa meget var allerede rigtignok berind paa Fortaand, og det var en, om hælsten de alle, uden at nogen havde sagt dem noget bestemt derom, vidste at han aldrig vilde komme op af denne Seng. I gængende Søndensform var „Aladdin“ løbet op forbi Kragesen og havde anført lige nedenfor Færgeløbet midt mellem Gamlebyen og Fortstaden.

Og i samme Øjeblik, som Anteret faldt paa Bunden, var Ulykten sket. Gutten holdt paa at bestaa et Sejl, og saa — Aladast i Dækket med ham.

Slig kan det gaa til Søs.

Der var Liv i ham da han blev fragtet i Land, og der var Liv i ham, da han blev løst af, undersøgt og derefter baaret her ind i Sengen, men det var ogsaa bare faabidt.

En Stude — titusinde Gange „Aladdin's“ Værd — var i Storm kommet under Land og var nær ved Gaan.

„Kort sagt, min Gut,“ sagde Doktoren til sig selv, „dette er din sidste Rejse, og Rejsen er paa det nærmeste slut.“

Gutten havde til nu ligget sanseløs og med lukkede Øjne, men saa — med et — slog han dem op.

„Er det min sidste Rejse?“

„Ja. — Ja, det ser saa ud.“

Dogteren søgte atter hans Puls.

„Stal jeg dø? Jeg vil helst faa vide Sandheden.“

„Der er ikke stort Haab.“

„Ikke stort Haab?“ gentog Matrosen.

„Er der noget Haab? Jeg er ikke ræd!“

„Der er intet Haab.“

„Gaar det fort?“

„Ja.“

„Blir det i Dag?“

„Ja.“

Han lukkede paa ny Øjnene og laa stille en Stund.

„Er der noget De ønsker?“ spurgte Doktoren sølte atter hans Puls.

„Rej Tat.“

Atter var der stille et Par Øjeblikke. Sygehuslægen havde hvilstende givet Søster Ingeborg en Ordre og skulde til at gaa videre en Runde gennem Stenerne.

„I Dag. Værhøi. Jeg er parat.“

Diatonisten satte sig paa Sengeløbet og greb hans Haand.

„I Dag? Hvad er det? Jeg — jeg er ikke rigtig med Tiden —“

„Det er Juleaften.“

„Det er ikke bedst at prate for meget, min Gut,“ sagde Doktoren. „Tal hellere med din Gud. Farvel!“

Han var gaaet, og Matrosen som havde fulgt ham med Øjnene, til han forsvandt i næste Værelse, vendte sig til Engeplejersken.

„Juleaften, sagde De?“

„Ja.“

„Hvordan var Gud?“

„De tender Gud?“ sagde Diatonisten.

„Ja, jeg gør. Og jeg tender hans Søn.“

„Saa siger ogsaa jeg af hele mit Hjerter: Være være Gud!“

„Hvad spurte om jeg vilde have en Præst,“ blev den døende ved, „og jeg sagde nej. Det er ikke fordi — fordi jeg foragter hans Præst — jeg har — jeg har min egen Præst, jeg har ham altid hos mig.“

Hun bøjede sig ned over ham og saa ham ind i Øjnene.

„Doktoren sagde, De maatte ikke tale for meget.“

„Ma, det gør ikke noget. Jeg er sejlfklar.“

„Gud velsigne dig.“

Hun strøg sagte henover hans Hænder med sin.

„Gud føre dig hjem!“

„Ja, det er det netop. Nu endelig, endelig.“

„Har du ventet?“

„Javist har jeg ventet — jeg har jo aldrig haft noget — Hjem — før; men nu — endelig — aa, Gud ste Lov!“

„Ikke noget Hjem?“

„Ikke noget eget — ikke noget — ikke andet end Fattigaardens berne i Kjølstrop. Kender De Kjølstrop?“

„Nej.“

„Der er jeg født. I Fattigaarden — lige bag Kirken — tvært over for Degnens Hus, De ved. Der var mit Hjem alle Barneaarene — og de har fortalt mig, at Mor døde salig, stent hun var lidt tosfet, Stakkel. Hun var paa Sognet, men de havde rigtignok ikke saa meget Bryderi med hende som med mig — og der — en Juleaften — ja mange Juleaftener, men især en — den første —“

„Ma nej, ikke tal saa meget.“

„Der var min Præst — han var Provst ogsaa — det var min Præst — og han var Ridder af Dannebrog og alt faadant — og endda kom han over til os, og han sang — du kan tro, han sang — og jeg var bare et lille Barn, men han klappede mig paa Hovedet og han gav mig Rødder fra Stoven — og Rager — og han sagde — det var den Juleaften, jeg talte om — han sagde: Din Frelser var hjemløs paa Jorden — og glem det aldrig, min Dreng, sagde han — at din Frelsers, rige salige Hjem — i Himlen — det er dit Hjem, som det er — er hans! — Det sagde min Præst, og jeg har ikke glemt det.“

„Lever din Præst endnu?“

„Ja, han lever. Javist Og nu rejser jeg i Forvejen — jeg er ikke ræd for det — og der er ingen, som vil græde over det — undtagen min Præst tanke. Men han faar ikke vide noget

om det, ser du,“ søjede han til i en rask Tone — „for han er i Danmark, og jeg er —“

„Hvad hedder din Præst?“

Gutten nævned et Navn.

„Og hvor bor han?“

„Jeg ved ikke. Han er ikke der mere —“

„Jeg skal faa spurgt ham op,“ sagde Diatonisten. Danmark er ikke større, end at vi jo skal finde ham. Saa skriver jeg til ham og hilser ham fra dig.“

Der gik et straalende Smil over den Senges Ansigt.

„Ja, sig ham —“

„Hvad skal jeg sige?“

„At jeg var fattig — og ensom — og jeg var bare en liden Fattigdreng — men —“

Han tog sig af dig?“

„Ja, og jeg var hjemløs — som min Frelser — paa Jorden —“

„Men han lytte op for dig?“

„Ja, ja — det gjorde han — det gjorde min Præst — og jeg var en vilter Krabat — og jeg gjorde ham vist ofte Sorg —“

„Men han var lige god og kærlig imod dig? Er det det, jeg skal sige ham?“

frem — naar han kommer — er der ogsaa — er der en Dreng, som han tænkte Lys for — en — dejlig Juleaften — i Fattigaarden.“

Søster Ingeborg ligger paa Knæ ved Sengen, og Kirkelokkerne i Sammelbyens og Fortstaden Kirke begynder at ringe Jule ind.

3.

„Louise!“

„Ja her er jeg, lille Baba.“

„Vil du ikke nok lase dette Brev for mig. Jeg forsøgte det, men mine Øjne er ikke gode i Aften.“

„Det var da tedeligt. Stal vi ikke sende Brev efter Doktoren?“

„Nej, nej. — det bliver nok godt.“

„Ja, men i Morgen — til Guldbrylluppet —“

„Ma det er ingen Tind, lille Louise. Jeg kan bære ikke taale at læse Skrift.“

Han rækker Bruden til i Morgen det aabne Brev, glider hastigt Øjnene og sætter sig i sin Vænestol, halvt med Ryggen til hende.

Saa læser hun at lase højt:

„Er. Pastor!“

Jeg skulde ha strevet før; men har

De nærmere Oplysninger skal det være mig lært at skidre Dem en anden Gang, om De ønsker det. Denne Gang altsaa kun det nu saa lykkelige og rige Fattigbarns Tat for alt, hvad De var for ham. Kæst dit Brev paa Vandet, og du skal faa se det igen efter mange Dage.

Frederiksstad, d. 12. Januar.

Deres arbejdige osv.

„Ma, du lykkelige Mand! siger Guldbryllupen. Tænk dog hvor mange, der mindes dig med Tat og Kærlighed.“

„Ja Gud ste Lov for et rigt Liv i hans, min Herres Naade,“ svarede han. „Og Gud ste Lov for en dejlig søllys Aften! Vær er Guds i det Høje!“

„Stærkere end noget Sværd.“

Ved G. J. J. M. Aagaard.

Der var Gudstjeneste i Kirken en Aften. En Arbejdsmand kom forbi og saa, at der var Lys berinde. „Jeg vil dog gaa ind og se hvad de Karre tage sig for,“ tænkte han.

Just som han kom indenfor Døren, sagde Præsten: „Du Synner, som i Aften er kommet herind, du skal vide, at saa højt har Gud elsket dig, at han har givet sin Søn, den enbaarne, at om du tror paa ham, skal du ikke fortæbes, men have et evigt Liv. Du kan gaa hjem og lase det; det staar i Johannes' Evangelium det tredje Kapitel, det fæstende Vers; det staar strevet der. Du kan selo se det.“

Manden blev rasende: „Nej det er dog for galt; kan man ikke komme ind i Kirken, uden at han straks skal tale til mig!“ Og dermed for han ud af Døren og styndte sig hjem.

Men Ordet havde ramt; han sølte, det var fra Gud. „Jeg skal dog se, om der ogsaa skaar saaledes,“ tænkte han. Det nye Testamente laa gemt i en Skuffe. Han fik det frem og slog op.

Jo, der stod det, saa uhyggelig og klart og tydeligt: „Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn, den enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortæbes —.“ Det var, som om Bogstaverne vare levende og havde sig op fra Bogen for at dømme ham — han troede jo ikke paa Guds Søn.

Saa fastede han Bogen hen ad Bordet. Men den lukkede sig selv op paa det samme Sted; og det stod der endnu: „Thi saa har Gud elsket Verden —.“ Saa fik han den lukket i og lag i Skuffen. Nu skulde det være glemt.

En troende Dame bragte hver Uge kristelige Blade til det Hus, hvor denne Mand boede. Mange Gange havde hun faaet Stødsord til Tat. Sidste Søndag havde Manden sagt til hende: „Gaa De til Helvede med Deres Blade! — Der er der ingen, som har Brug for dem“, svarede hun. Saa tog han Bladet. — I Dag møbte Konen hende paa Trappen. „Gaa ikke

derop“, sagde hun, „han siger, han vil laa Dem ihjel, hvis De kommer“. Men hun git alligevel, medens Konen løb sin Vej.

Manden tog meget høstlig imod hende og bød hende indenfor. Men saa begyndte han: „Jeg har nu besluttet at knuse Gud og hans Ord og alle disse „hellige“. — Men hvorledes har De tænkt at bære Dem ad dermed?“ — „Ved at gøre det hele til Løgn“, løb Svaret. — „De erkender altsaa, at Guds Ord er Sandhed, siden De vil gøre det til Løgn?“ — „Ja“, svarede Manden, idet han pegede paa sit Bryst, „der er noget herinde, der bliver ved at sige, at det er Sandhed. Men hvis det er Sandhed, saa kommer jeg til Helvede. Derfor skal det gøres til Løgn.“

„De skulde hellere holde op med at trobse imod Gud“, sagde Damen, „ellers kunde det blive ham, der knuste Dem“. — „Bevis det, om De kan“, raabte han, ude af sig selv af Raseri. — „Ja det kan jeg med et eneste Ord: „Paulus“. Ham knuste Gud, da han slæmpede haardest imod Braadden. Det kan ham ogsaa gøre med Dem“. — „Jeg gad vide, hvormed Gud skulde kunne knuse mig“, raabte han spottende. — „Ja, Gud bruger mange Midler. Nogle tager han haardt paa; andre bjerer han ved sin Kærlighed; han har fittet knust mange med Johannes 3, 16.“

Da hun nævned dette Sted, var det, som om en ufynlig Haand lagde sig paa den stærke unge Mand; kraftløs fant han ned paa en Stol. Nu forstod Damen, at Herren selv havde talt, saa at hun var overflødig. Saa git hun strafs.

Næste Søndag ringede hun paa igen. Da ingen lukkede op, aabnede hun selv Døren. Der møbte hende et Syn, som fulgte hendes Hjerter med uendelig Tat til Gud. Der sad Mand, Kone og Barn ved Bordet; og Manden — bad Børdhøn.

Da hun var færdig, rejste han sig og kom hende i møde med et glædesstraalende Ansigt:

„De havde Ret, da De sagde i Søndags, at Gud er en underlig Gud. Jeg maatte give tabt, thi Gud blev for stærk; han knuste mig virkelig med Joh. 3, 16“. Men det var ogsaa anden Gang, at jeg fik det samme Sværd.“

Og saa fortalte han, hvad der var hædet ham i Kirken hin Aften. Og videre, hvorledes det var gaaet ham forrige Søndag.

Hans Hjerter var blevet mere og mere uroligt; men han slæmmede sig ved at tale til sin Kone om det. Om Aftenen git han i Seng, men sov ikke. Det var, som hørte han Præstens Stemme: „Det staar i Joh. 3, 16; Du kan selo se det; det staar strevet der“. Og hele Natten løb det til ham: det star strevet der. Ja, og det vil fordomme mig, søjede han til. —

Mandag Morgen sov han. „Vil Du ikke op i Dag?“ spurte Konen. — „Nej, jeg vil holde fri; jeg er ikke rask“. Sent kom han op efter en hvileløs Nat. Han git ud udenfor Vægen for at være ene med sine urolige Tanker. Men de blev kun værre. — Stabig løb det til ham: „Du skal bede til Gud“. Men han turde ikke. Gud maatte jo være vred paa ham. Men saa var det, som om Gud selv søjede ham i Kæde.

Og der laa han saa den stærke Spotter, ganste ene i Græsset nebe ved Stranden og bad. Han bad længe. Men da han rejste sig, var det som et nyt Menneske. Gud havde jo selv højet ham med sin Kærlighed; saa var det vel for at han skulde tro. Han havde altsaa Lov til at Tro paa Jesus. En Glæde og Fred, som han aldrig havde tenbt, fulgte hans Hjerter.

Saaledes løb hans Fortælling. Da Damen git, fulgte Barne, en lille Pige, hende ud paa Trappen:

„Nu beider Far paa sine Årns hver Dag; og han siger, jeg skal ogsaa lære det.“

Ja, sandelig, Gud er en underlig Gud.

„Thi det Guds Ord er levende og kraftigt og stærkere end noget tveægget Sværd og trænger igennem, indtil det adskiller baade Sjæl og Mand, baade Ledemod og Marv, og dømmer over Hjerterets Tanker og Raad.“

Julehjemmet for 1899

til nedsat Pris 35c.

Julehjemmet for 1900

udgivet af Brøderne N. P. Mathisen og C. F. E. Mathisen. Samt mange andre Bøger.

Danish Luth. Publ. House, 214 E. 22nd St.